

Isä ojentautuu sängyn pohjalta ja huitoo. - ei sinusta mitään tule, kaikessa olet epäonnistunut, häpeän sinua poikani. - Vaimoasi ja lapsiasi et ole kyennyt elättämään, olisi heille parempi, jos sinua ei olisi, sanoi isä. - Ole hiljaa, sanoin, mutta isä ojentaa itsensä jälleen. - Ystäväsi Tero olisi sopinut paljon paremmin lapsiesi isäksi, isä jatkoi. Sisälläni kiehuu outoja tunteita. Ajattelin kuristavani isää, mitä enemmän maistelin ajatusta, sitä enemmän tunsin mielihyvää. Isän ryppyinen olemus ja pilkan teko sai hänen jäsenensä näyttämään vääristyneiltä. Mietin kuinka kauan vielä kestan tätä kaikkea. Isä ojentaa itsensä jälleen. - Terolla on jäänyt paljon säästöjä työstään, sanoi isä. - Sinä olet joka paikkaan velkaa, minultakin olet aina pyytämässä lisää rahaa, isä jatkoi. Työnnän isän sängyn pohjalle ja toivoin, että tukehtuisi, mutta ei se mitään auta. - Ole hiljaa! huusin... Isä nukahti. Istun sängyn reunalla, itken kaikkea. Ryppyinen ja jäseniltään vääristyneen näköinen isä ei selvästikään enää ole se lempeä isä, joka jaksoi kannustaa ja osoittaa rakkautta, riippumatta siitä, miten paljon olin mokannut. Olen tosiaan pilannut kaiken. Minun olisi pitänyt tehdä lasteni ja vaimoni eteen enemmän ja hoitaa raha-asiat paremmin, isä oli oikeassa. Sängyn reunalla vajoan ainoaan lohduttajaani itsesääliin. Säpsähdän. Isä ojentaa itsensä tarttuen kädestäni kiinni voimalla, ja korahtaa. Näen elämän pakenevan hänen silmistään. Juoksen aulaan ja vaadin hoitajia auttamaan. Lopulta hoitohenkilökunta elvyttää isää, mutta ei se mitään auta, isä on poissa.